

Osobnosti stolného tenisu

Marián Procházka

Vitalit
Liptovský Hrádok

Najlepší hráč druholigového A-družstva z Liptovského Hrádku sa narodil pred 52 rokmi v Liptovskom Mikuláši a vyrástol v Brezne, kde žil aj po návrate z vojenskej služby. V roku 1991 sa spolu s manželkou Lilkou presťahovali do Liptovského Mikuláša, ktorý je odvtedy ich trvalým domovom.

Ladislav Faško, prvý tréner Mariána Procházkcu.

Úspešnú kariéru odštartoval v Brezne

„Človek v mojom veku pomaly rekapituluje svoj aktívny športový život, pozerá sa dozadu a spomína, ako sa to všetko vlastne začalo. Rok po mojom narodení sa naša rodina presťahovala do Brezna. So stolným tenisom som začal ako 10-ročný a hrával som za tamojšiu Mostáreň. V tom období sa robili výbery na rôzne športy, mňa si vybral futbalový a stolnotenisový klub. Keďže rodičia nesúhlasili, aby som sa venoval futbalu, začal som trénovať v breznianskej Sokolovni stolný

tenis, čo teraz vôbec neľutujem. Môj prvý tréner bol Ladislav Faško. Škola, 3-hodinový tréning a päťkrát do týždňa a na iné aktivity mi nezostával čas. Už vtedy som si uvedomoval, že ak sa chcem vyrovnáť starším hráčom, musím poctivo trénovať. Ešte ako žiaka ma začali stavať proti dospelým v nižších súťažiach. Postupne sa mi začal venovať Vladimír Lamper, ktorý ma viedol až do odchodu z Brezna. V šestnástich rokoch som sa stal majstrom okresu Banská Bystrica, čo bol pre mňa veľký úspech. Počas strednej školy som hral za výber učňovského dorastu, s ktorým sme sa stali majstra-

Družstvo Liptovského Jána postupujúce do I. ligy. Zľava P. Beňo, M. Procházka, J. Holiga, G. Čáni, V. Kováčik, M. Holiga. Chýbajú M. Hodor a J. Pilarčík.

mi Československa v tejto kategórii. V nezabudnuteľnom družstve hrali so mnou Oliver Škopec, Ladislav Meluš a Jaroslav Cagáň. Rok pred nástupom na vojenskú službu hralo Brezno priateľské stretnutie s družobným mestom Báčska Palanka. Mesto, ktoré leží v dnešnej srbskej Vojvodine, bolo vtedy ešte súčasťou Juhoslávie. Po zápase mi funkcionári súperov ponúkli možnosť hrať za nich, ale vtedy som ju musel aj kvôli politickej situácii v Československu odmietnuť. Na pekné časy si veľmi rád spomínam, lebo sme dosiahli veľa úspechov a to aj zásluhou starších hráčov, ktorí ma viedli po športovej i ľudskej stránke. Nedá mi nespomenúť

Igora Gálika, Vladimíra Droppu, Borisa Demiana a Júliusa Diena.“

Po návrate z vojenčiny pôsobil v Okoličnom

„V 1988 som narukoval do Senice, kde môj športový rast pokračoval ďalej, nakoľko VTJ Dukla Senica mala ambíciu hrať čo najvyššiu súťaž. Do armádnej TJ narukovali hráči z Čiech, ktorí mali skúsenosti aj s prvou a druhou ligou. Do základného kádra som sa nedostal, tak ma pustili hosťovať do civilného klubu Záhoran Senica, kde sme tvorili fajn partiu. Spomínam si na ľudí ako Ján Mata, Jozef Ďuriš, Bernard Váca, Viľam Daniš, s ktorými som hral II.

divíziu, čo bola druhá najvyššia súťaž v kraji, kde sme bojovali o postup do prvej divízie s Holíčom, ktorý viedol nedávno zosnulý Ján Skala. Postúpiť sa nám, žiaľ, nepodarilo.

Po návrate z vojenčiny nastali zmeny nielen v Mostárni Brezno, ale aj v mojom súkromnom živote. S manželkou sme sa presťahovali k rodičom do Liptovského Mikuláša. Už pred odchodom z Brezna do Liptovského Mikuláša som rozmýšľal, kde bude pokračovať moja športová kariéra. Pod svoje krídla ma zobrala TJ Tatran Okoličné, za čo ďakujem partii hráčov: MUDr. Viktor Kováčik, Tibor Hliničan, Dušan Tekeljak, Michal Hodor, Ján Paučo,